Kuuromykkäin Lehti.

N:o 10. Lokakuulla 1902. 7:s vuosik.

Tilaushinta: **1 mk. 50 p. vuodelta.**

Toimittajat: *I. Savolainen.* *K. Reponen.*

Vihkimispuhe

(Pidetty Mikkelin uuden kuuromykkäin koulutalon vihkimisjuhlassa 18/10 1902.)

Tähän asti on Herra auttanut meitä (Sam. 7: 12).

Iloinen oli se päivä, jolloin avunkivi*) Mitspan ja Senin välille pystytettiin. Israelin kansaa oli vihollinen ahdistanut. Mutta nyt oli vihollinen voitettu. Sen valta oli kukistettu ja nyt oli kansa taas vapaa. Jumala oli heitä auttanut. Jumala seisoi heidän puolellansa. Ja — kun Jumala on puolella — kuka voi vastaan olla. Merkkinä tästä avusta, jonka Jumala oli antanut kansallensa, oli kivi Mitspan ja Senin välillä oleva. Se oli tulevillekin sukupolville puhuva Jumalan suuresta ja ihmeellisestä avusta ja se oli kehoittava niin yksityistä kuin koko kansaa turvautumaan Häneen.

---

*) Ebeneser.

Meilläkin tänään on syytä iloon, sillä Herra on meitä auttanut s. o. Hänen apuansa on meidän kiittäminen, että koulutaloja rakkennetaan aistiviallisillekin. Kuka vuosikymmenen sitten olisi saattanut aavistaa tätä. Tuskin tiedettiin silloin, että näitä onnettomia oli olemassakaan. Tuonne kansan syviin riveihin he häipyivät. Kansalla itsellään ei silloin ollut sitä tilaisuutta opin saamiseen, kuin nykyään; kuinka olisi kuuromykkäinopetuksesta puhe syntynyt. Kenen mieleen olisi johtunut ajatus, että he mitään tietoa tarvitsevat. Kun saivat leipäpalasen vatsansa täytteeksi, siinähän heillä jo oli kylläksi, mitä tarvitsivat. Eikä kuuromykillä itselläkään näyttänyt olevan halua tai kaipuuta henkisen ravintoon. Ja kun Jumala heille ei ollut korvan kuuloa suonut, oli kaiketi myös Hänen tarkoituksensa, että he siitä olisivat osattomat, joka kuulon kautta kuulevain ihmisten osalle tulee. — Sodassa olleet lääkärit ovat tehneet sen havainnon, että pahemmin haavoitetut vähemmin valittavat. Näin on kuuromykkäinkin laita ollut. Sillä vähän kyllä on heidän suustansa valitusta kuultu, vaikka vuosisatoja kolkoimmassa pimeydessä ovat eläneet. Sattumalta on aikain kuluessa heidän hätäänsä huomattu. Joku säälivä ihminen on koettanut heitä auttaakin. Sääliväisyyden tunteesta eräs pappi Ranskassa 18 vuosisadan puolivälissä perusti ensimmäisen kuuromykkäinkoulun. Ja samoihin aikoihin eräs toinen Saksassa teki samoin. Näiden kahden alotteesta on kuuromykkäin opetusta koululaitoksissa jatkettu. Vuosien kuluessa on tämä työ siihen määrään edistynyt, levinnyt, tulleet tunnetuiksi

ja saavuttanut parempiosaisten myötätuntoisuutta, että meidänkin maamme kuunomykät nykyään ovat tilaisuudessa saamaan opetusta. Ja nämä koulutalot — nykyajan vaatimusten mukaan rakennetut — mitä ovat ne muuta kuin todistuksia Herran avusta. Ilman Hänen apuansa olisi tämä kaikki ollut mahdotonta. Hän on avannut niiden silmät, joilla valta on, kuuromykkäraukkain henkistä hätää huomaamaan. Hän on herättänyt heissä sääliä näitä kovaosasia kohtaan. Hän on antanut suotuisat ajat, että on voitu suuria summia kysyviin koulurakennuksiin ryhtyä. Nämä tosiasiat silmäimme edessä emme muuta voi, kuin iloisella mielellä ja kiitollisella sydämellä tunnustaa: **„Tähän asti on Herra auttanut meitä“.**

Mutta — me tarvitsemme yhä edelleen Hänen jumalallista armoansa ja apuansa. Heikot me itse olemme. Omat voimamme ovat vähäiset. Tunnollista työtä, suurta kärsivällisyyttä ja — ennen kaikkea — rakkautta tehtävänsä suorittamiseen vaatii tämä työ onnistuaksensa. Sentähden tahdomme tätä koulutaloa tarkoitukseensa vihittäessä kääntyä Herran, meidän Jumalamme puoleen ja pyytää Häneltä Hänen armollista siunaustansa ja apuansa sille työlle, joka näiden seinäin sisällä annetaan, että Herran apu näin jatkuisi Hänelle kunniaksi ja kanssaihmisillemme ajalliseksi ja iankaikkiseksi onneksi.

Rukoilkaamme! Suuri ja korkea Herramme ja Jumalamme taivaissa! Me lähestymme Sinua tänä iltahetkenä nöyrällä ja kiitollisella mielellä. Sinun jumalallista armoasi ja hyvyyttäsi meidän tulee kiittää kaikesta, minkä Sinä meille suot. Sinä olet antanut

työn kuuromykkäraukkain hyväksi maassamme ihmeellisesti edistyä. Osoituksena Sinun jumalallisesta avustasi me näemme tässä tämän koulutalon. Sinä olet antanut näiden kuuromykkäin surkeudun kolkossa pimeydessä taivuttaa niiden sydämmet sääliväisyyteen, joilla valta on. Sinä annoit maallemme ulkonaista menestystä. Sinä siunasit työmme ja hankkeemme ja annoit suotuisat ajat meille. Tässä nyt seisoo tämä koulutalo todistamassa Sinun armostasi ja rakkaudestasi meitä kohtaan ja että tahdot poistaa tietämättömyyden kolkon yön onnettomain knuromykkäin rinnoista. Anna, armon Jumala, tämän talon tässä olla merkkinä yhä jatkuvasta jumalallisesta armostasi ja laupeudestasi heille! Anna sen olla muistuttamassa ainaisesta läsnäolostasi ja tahdostasi olla Jumalamme ja Auttajamme, jonka edestä pimeyden, tietämättömyyden ja raakuuden täytyy poistua. Siunaa täällä tehtävä työ! Siunaa opettajat ja oppilaat! Tee pyhä nimesi täällä tunnetuksi ja rakastetuksi! Anna rauha ja sovinto työntekijöille! Torju vahingot ja vaarat tästä koulutalosta! Anna siunauksesi runsaassa määrässä tulla kaikkein niiden onnettomain osalle, jotka tänne ohjataan! Lievennä täällä heidän hätänsä ja anna heille Sinun iankaikkinen rauhasi! Ja auta, rakas Isämme taivaissa, meidät kaikki tuonne ylös, siihen rakennukseen, jossa ei tekijän kädenjälkeä huomata, jossa kaikki rakennuksen osat ovat täydellisimmässä sopusoinnussa toistensa kanssa! Kuule meitä, Herra meidän Jumalamme, Sinun pyhän nimesi tähden. Amen.

E. J. K. Luoma.

Kuvauksia Kuuromykkäin kotielämästä.

III.

Eräänä sunnuntaina ajoin kotipitäjäni kirkolle 15 kilometrin matkan. Jumalanpalveluksen loputtua menin entisten tuttavieni ja ystävieni luo. Siellä tuli puhe kuuromykistä. Nyt muistui mieleeni että kirkonkylässäkin asui ennen eräs vanha kuuromykkä nainen. Hänen olin jo lapsuudeni ajoilla monta kertaa nähnyt. Mutta noin 20 vuoteen en ollut hänestä kuullut mitään. Ihmeekseni sain ystäviltäni tietää hänen vielä elävän. Kun noin parikymmentä vuotta sitten häntä näin, oli hän jo silloin vanha. Kasvonsa olivat ryppyiset, ja ruumiinsa köyryssä (kumarruksissa). En tahtonut mitenkään uskoa ystävieni puhetta että hän vielä elää. He vakuuttivat kuitenkin sen minulle. Nyt ei hän enään jaksa käydä kerjuulla. Kun minä hänen näin lapsuuteni aikana, kävi hän usein kerjuulla kodissani, varsinkin kesillä kävi hän useammin meillä. Hän elää eräässä kirkonkylän talossa ja kunta (pitäjän yhteisistä rahoista) maksaa sen talon isännälle 60 markkaa vuodessa hänen yllä pidostaan (asunnosta ja ruuasta). Olin halukas lähteä katsomaan tuon vanhan kuuromykkä naisen nykyistä asuntoa ja elämää. Eräs tuttavistani lähti kanssani. Hän myös tiesi missä puheena oleva kuuromykkä asui.

Talon isäntä neuvoi meitä saunaan. Siellä hän asustaa kesillä, ja niinkuin isäntä sanoi:

mielellään menee hän talvisinkin sinne nukkumaan, sen jälkeen kuin saunaa on lämmitetty. Yksinäisyyttä kuuluu hän rakastavan. Eikä se ole ihmekään, sillä lähes 80 vuotta on eukko elänyt kuten yksikseen, henkisesti ainakin, sillä kukapa hänen kanssaan paljon viitsi ja osaa puhua ja kuka häntä ymmärtää, paitsi joku muutamia tavallisia jokapäiväisiä viittauksia. Enemmän on häntä härsytetty ja kiusattu. Sillä hän oli ennen ainoa koko sen seudun kuuromykkä. Hän on koulun käymätön. Kovin oli vanhus kuivanut entuudestaan. Koettelin viittailla hänen kanssansa. Mutta paljon siinä ei toinen toistaan ymmärretty. Viitatessaan piti hän pientä murinaa (ääntä) ja kielensä aina pyöri suussa. Silmänsä näyttivät vielä terveiltä ja katsantonsa oli terävä. Näytti siltä että hän vielä näki hyvästi. Vähänen vaatevarastonsa ja muu omaisuutensa oli saunassa. Vaatteensa olivat eheät ja puhtaat ja samoin koko sauna. Ruoka-astiat olivat hänellä omansa ja piti hän ne hyvin puhtaana. Kirkon kylässä käy hän vielä semmoisten ihmisten luona, jotka häntä suosivat. Etemmäksi ei hän enään ole lähtenyt viiteen kuuteen vuoteen. Ei kukaan moittinut hänen käytöstänsä, sillä mitään pahoja tapoja kuten varkautta, tuppaantumista asuntoihin y. m. ei hän koskaan ollut osoittanut. Säälillä lähdin hänenkin luotaan. Sillä surkeassa tietämättömyydessä on tämäkin kuuromykkä parka viettänyt pitkän elämänsä. — Ja kenen syy on se? — Kaikkien muiden, mutta ei hänen itsensä. Pitkin tietä, kotimatkalla, ajattelin: mitä merkitsee semmoinenkin elämä ja mikä on tarkoitus sillä? Jumala tietää sen.

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Pietarissa $19^{13}/_{10}02$.

Rakkaat tämän lehden lukijat!

Minun on velvollisuus kirjoittaa tähän lehteen jotakin tietoja täältä ja myös muualtakin! Kiitos Luojalle, että olen ollut terve kaikin puolin ja hyvinvoipa! Kiitos Hänelle, että Hän on antanut meille turvan kodin, jossa viihdyn paremmin kuin muualla! Kiitos Hänelle myöskin, että Hän, kaikkein herrain Herra, on varjellut meitä paljosta pahasta! —

Äitini, siskoni, veikkoni ja minä olimme melkein koko kesän maalla, nimeltä Luuppola, joka ei ole kaukana Suomen ja Venäjän rajasta. Siellä oli hauska olla. Mutta ei ollut hyvä kesä, sillä oli kylmät ilmat ja kovat tuulet ja satoi vettä melkein joka päivä. Maalaistalon edustalla kasvoi muutamia omenapuita. Keväällä ne kukkivat, ja näyttivät lupaavalta, että tulisi paljo omenoita, mutta ei kuitenkaan tullut, vaan ainoastaan 1 omena jäi yhteen puuhun, sillä kukkaset olivat kaikki pudonneet kovassa tuulessa ja myöskin paleltuneet. Se oli ikävä. Myöhemmin satoi niin kovasti, että niityille leveässä laaksossa moneen paikkaan tuli sekä pieniä, että suuria lampia, ja silloin maalaiset ja pietarilaiset lapset lystikkäästi juoksivat kahlaamaan, sillä maalla ei ole järviä eikä jokia. Sieltä saimme paljon sieniä ja tatteja metsästä. Ne olivat hyvin maukkaita kesän aikana, kun toiset kei-

tetään, ja toiset suolataan. Siellä vallitsi puhtaus, vapaus ja yksinkertaisuus.

Eräänä aamupäivänä tuntui ikävältä sydämmessäni. Pian tuli K. mykkäin lehti minulle, ja silloin ihastuin. Tulin niin iloiseksi, että rupesin tanssimaan, ja samalla haihtui ikävyys.

Olen lukenut vielä muita kirjoja; jos sopii, niin tähän kirjoitan yhden kertomuksen: Eräs köyhä poika, joka tahtoi kirjoittaa kirjeen hänen rakkaalle Vapahtajalleen Jeesukselle taivaassa. Hänen äitinsä oli kuollut; äitinsä oli hyvin uskovainen ja jumalaapelkääväinen. Hän hyvin tyytyi vähään osaan, josta hän aina muisti kiittää Luojaansa; esim. kun hän sai pienen leipäpalasen, niin hän lauloi kiitosvirsiä Korkeimmalle, ja hän lauloi, niin että naapurit toisissa taloissa kuulivat hyvin. Hän myös opetti ja kertoi paljo Jeesuksesta rakkaalle ainoalle pojallensa. Vähän ennen äidin kuolemaa, hän rukoili pojan kanssa; uskoi vahvasti Jeesukseen, ja jätti turvattoman pojan Hänen huostaansa. Sitten äiti kuoli autuaallisesti; poika itki katkerasti vuoteen ääressä. Silloin emäntä, joka otti vuokrarahat, meni pojan huoneesen, ja sanoi: älä itke, mene makaamaan. Niin poika totteli ja istui vuoteellansa, ei voinut nukkua, vaan ajatteli, kenenkä puoleen hän kääntyisi ja mihin hän menisi, sillä hänellä ei ollut tuttavia eikä sukulaisia. Silloin hän muisti, kuka oli hänen paras ystävänsä, ja päätti seuraavana päivänä kirjoittaa kirjeen parhaalle Ystävällensä. Sitten hän vei kirjeen, jonka päällä oli kirjoitus: Minun rakkaalle Vapahtajalleni taivaassa, postilaatikkoon. Hän meni kotiin. Postimestari otti kirjeet laatikosta ja vei sen kotiinsa. Hän järjesti ne ja otti yhden kirjeen ja pani sivulle pöydän, ja luuli, että se oli mielipuolisen ihmisen kirjoitus. Mutta hänen poikansa näki sen ja otti ja näytti isälle sanoen: kaunis kirje, kaunis kirje. Silloin isä kutsui hänet sanoen: mitä? ja hän ja poika lukivat läpi kirjoituksen ja huomasivat, että se oli lapsen kirjoitus. Sitten menivät he äidin ja kreivinnan, joka oli heidän ystävänsä, kamariin näyttämään sitä. Tämä kovin liikututti heitä. Silloin kreivinna tahtoi ottaa turvattoman pojan omaksi, ja olla hänen oma äidinsä, Jeesuksen nimessä, sillä hän oli hurskas. Poika tuli hyvin iloiseksi tästä, sitten kun hän kasvoi mieheksi, niin hän kantoi hedelmiä Herralle kunniaksi. Tämä on tositapaus.

Minulla on vielä kirjoittamista paljon. Paljo terveisiä teille kaikille sekä tutuille että tuntemattomille lähettää

Ystävällisesti

Fanny Seppänen.

II.

Kokemäki $19^{5}/_{10}02$.

Rakkaat kuuromykät!

Nyt minä otan kynän käteeni ja rupean kirjoittamaan teille kaikille rakkaille kuuromykille ja opettajille opettajattarille ystäville ja tutuille. Saan ilmoittaa että minä olen ollut terve ja hyvin voinut ja toivon sitä samaa Herran lahjaa kaikille rakkaille k. mykille ja teille. Minä taidan tehdä puusepän työtä.

Kyllä minä taidan myöskin tehdä vähän suutarin työtä. Porissa ei puusepät ota minua työhön. Minulla on kovin ikävää kun en enään saa käydä puusepän opissa. Olkaa hyvä ja kysykää käsityöläisiltä Turussa, jos minä pääsen Turkuun työhön. Heinäkuun 17, 18 ja 19 p:nä kansakoulussa pidettiin Jumalanpalvelus kuuromykille Huittisissa. Pastori E. J. K. Luoma piti saarnan meille ja meitä oli 30 kuuromykkää. Avioliittoon vihittiin Huittisissa 19 p. viime heinäkuuta kuuromykät Manda Rintala Kokemäeltä ja suutari Nestori Rajamaa Kullaalta. Minä olin lapsi ja kuuleva mutta sitten tulin kipeeksi ja sairastuin kovasti että tulin kuuroksi ja viimein mykäksi enkä ollut silloin kun kahden vuoden vanha. Minä en voi puhua enkä kuulla. Minä en tiedä miksi Jumala on tehnyt minut kuuromykäksi. Minun on ikävä kun olen puhumaton enkä kuule. Minä olen täällä Sääksjärvellä työssä. Minä olen saanut palkkaa päivältä 1 mk. Minä tein hyvän kaapin, pesukaapin, satulipeilin. Minä tahdon mennä pois täältä Turkuun käsityöhön. Minä pyydän että olisitte hyvä ja kirjoittaisitte kirjeen minulle.

Kunnioituksella

Kuuromykkä *Taavi Leppilahti.*

Kokemäki. Kakkulaisten kylä.

Kuvia Amerikan kuuromykkäin koulusta.

Tässä kuvassa näet samoja lapsia kuin viime numerossa olevassa kuvassa. Nyt he leikkivät raken-

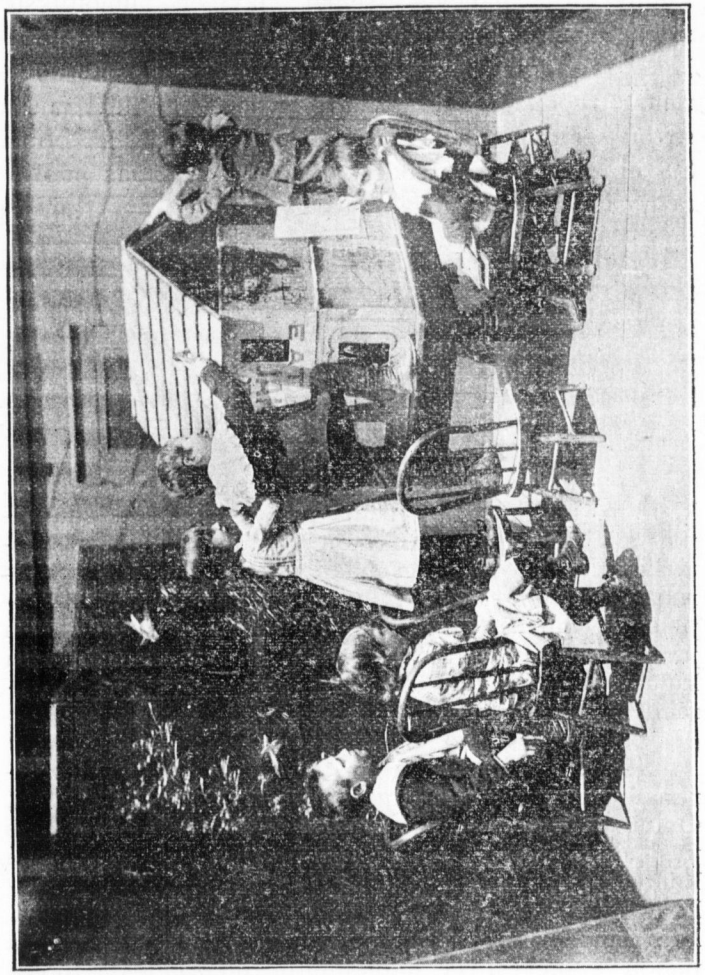

tamalla taloa. Kattoa juuri kaksi poikaa laittavat. Luultavasti panevat seinät täyteen ilmoituksia, sillä Amerikassa ihmiset ilmoittavat hyvin paljon. Tarkkaavaisina katsovat toiset lapset toveriensa työtä. Tämä kaikki on kyllä leikkiä, mutta se on semmoista leikkiä joka kehittää eli siitä oppii. Se ei ole turhaa leikkiä. Tämä kuva taas puolestaan näyttää miten lapset päivänsä viettävät kuuromyk. lastentarhassa.

Pieniä tietoja.

— **Elias Lönnrotille** paljastettiin muistopatsas t. k. 18 p. Helsingissä. Tämä muistopatsas on suurimpia mitä Suomen kansa on viisaille miehilleen pystyttänyt. Yli Suomen maan on lahjoilla kerätty ne rahat jotka patsas on tullut maksamaan. Paljon seppeleitä ympäri Suomen lähetettiin silloin patsaan juurelle. Elias Lönnrotin syntymisestä oli huhtikuulla kulunut 100 vuotta. Silloin oli tässä lehdessä enemmän puhuttu hänestä.

— **Uusia oppilaita** on tänä syksynä otettu Turun kuuromyk. kouluun 17, Kuopion kouluun 14, Oulun kouluun 15 ja Mikkelin kouluun 13. Eräs uusi oppilas Mikkelin kouluun saapui vasta tämän kuun lopulla Suomussalmelta ja erään toisen oppilaan pitäisi vielä tulla tänä syksynä Sodankylästä. Ensi numerossa tahdomme kirjoittaa siitä kuinka paljon vaikeutta ja hankaluutta on saadessa tuolta etäältä Pohjolasta k. kouluun oppilaita.

— **Mikkelin kuuromykkäinkoulun talon vihkiminen** tapahtui lauantaina 18 päivä lokakuuta. Kello 5 saapui vieraita lukuisasti koululle. Koulun voimisteluhuone oli koristettu köynnöksillä, lipuilla ja vaakunoilla. Peräseinän keskellä Suomen vaakunan alla oli seppeleiden ympäröimänä K. O. Malmin kipsikuva (A. Tallroth vainajan suurempi medaljonki K O. Malmista).

Ensin veisattiin torvisoittokunnan soittaessa virsi 360, 2 ja 3 värssy.

Sitten Jyväskylän kuuromykkäinkoulun johtaja pastori E. J. K. Luoma piti kauniin vihkimäpuheen ja rukouksen. Sen jälkeen lauloi sekakööri pastori Huugo Nybergin johdolla pari laulua. Sitten johtaja A. I. Savolainen piti juhlapuheen. Pienellä väliajalla kävivät vieraat katsomassa kuuromyk. koulutalon huoneita. Sen jälkeen piti opettaja E. J. Pesonen esitelmän. Taas lauloi sekakööri johtaja K. Killisen sepittämästä runosta: Kuuromykkä muutamia värssyjä. Rouva E. Pesonen lausui vielä Topelius'en kirjoittaman ja Lönnrotin suomentaman runon: Kuuromykille. Lopuksi laulettiin virsi 399, 2 ja 3 värssy. Tähän päättyi varsinainen juhla.

Lähes parikymmentä sähkösanomaa oli lähetetty juhlaan seuraavista paikoista:

Helsingistä:

Koulutoimen ylihallitus toivottaa johtamalle laitokselle onnea ja menestystä uudessa koulutalossa.

Yrjö-Koskinen.

Päivän päättyvän iloksi,
Illan kuulun kunniaksi:
«Terve teidänkin tupahan,
Honkaisehen huonehesen,
Koska toimitte todella,
Valon työssä taistelette,
Tällä tuimalla ajalla,
Kaiken katkeran ohella,«

Helsingin sokeainkoulun opettajakunnalta.

Menestyköön ainiaan siunausta tuottavana kasvatustoimenne uudessa koulutalossanne.

Viktor Pesonen, Elin ja Johan Stenberg.

Siunausta ja menestystä työssänne

Olga Stenius.

Suomm. Opettajille ja oppilaisille toivotan Jumalan siunausta, onnea tuottavaa työtä uudessa kodissa.

Naemi von Essen.

Porvoosta:

Porvoon kuuromykkäinkoulu onnittelee ja lähettää sydämelliset tervehdykset.

Herran siunausta työllenne uudessa kodissanne toivottaa.

Emmy ja Oskar Pesonen.

Kiitos ystävällisistä kutsuista. Jumalan siunaus koulussanne!

Åkersted, Carlstedt.

Turusta:

Teitä tervehtivät juhlan johdosta tarkastaja ja Turun koulun opettajat. Vaikuttakoon koulunne edelleenkin siunauksella kuuromykkäin hyväksi.

Hämeenlinnasta:

Viihtykööt, varttukoot uuden kodin suojassa nykyiset, tulevat polvet.

Perttulaiset.

Kuopiosta:

Riemuitsemme kanssanne, että olette saaneet oman katon turvattomain kuuromykkäin suojaksi. Kasvakoot ja kehittykööt siellä kelvollisiksi ihmisiksi. Rauha taloonne! Siunaus työllenne! Toivottavat sydämmellisesti:

Kosti Lyytikäinen, Inkeri Lyytikäinen, J. Törnqvist, Taalin Petander, A. A. Pekuri, P. Mykkänen, O. H. Soininen, Auk. Pukkila, Gust Adolf Vikman, Paavo Lyytikäinen, O. I. Himanen.

Kaikkein korkein, Jumala antakoon siunauksensa uudelle koulullenne niin, että kaikessa olisi menestystä.

Kuopion kuurojenkoulun oppilaat.

Rauhaa ja siunausta!

Sokeain työkoulun opettajat.

Oulusta:

Työllenne onnea ja siunausta uudessa kodissa.

Oulun kuuromykkäinkoulun opettajisto.

Pietarsaaresta:

Suomenn. Suojaa, Herra uutta kotia! Tehköön Hänen rakkautensa sen valoisaksi ja lämpimäksi.

Pietarsaaren kuuromykkäinkoulu.

Sortavalasta:

Työnne Korkein siunatkoon, kotilieden suojelkoon.

Hilma Saukko.

Kajaanista:

Onnea ja menestystä koulullenne oman orren alla.

Edit ja J. A. Andersson.

Parkalasta:

Siunausta ylhäältä sille työlle, jolle tyyssijaksi Mikkelin uusi kuuromykkäin koulutalo juhlallisesti vihitään, toivottaa

Hipeli Inkeristä.

Tukholmasta, Ruotsista:

Suomenn. Toivottaen uudelle koulullenne siunausrikasta tulevaisuutta kiitämme ystävällisesti kutsumuksestanne.

Manillan opettajakunta.

Venersborgista Ruotsista:

Suomenn. Siunausta, menestystä, viihtymystä uusissa asunnoissa

Venersborgin kuuromykkäkoulun opettajakunta.

Sitäpaitsi oli kirjelmiä vihkiäistilaisuuteen lähetetty.

Jyväskylästä oli tullut seuraava kirjelmä:

Mikkelin kuuromykkäkoulu, $19^{18}/_{10}02$.

Tupa uusi,
Pirtti suuri,
Valon ahjo ihana
Loimuttele takkavaloa
Sopukoihin Suomea!

Jyväskylän Kuuromykkäinkoulun opettajisto.

Kuopiosta:

Mikkelin kuuromykkäinkoululle, $19^{18}/_{10}02$.

Siunauksen työhön nousit tähän, talo,
Sulettuihin henkiin tuiki tästä valo.
Onnistukoon tässä toimi kallis, jalo!
Ole kauan suojattomain suoja,
Ole oudoillemme onnentuoja.
Ole ohjaajana itse Luoja!

Tilta ja Kust. Killinen.

Turusta:

Suomenn. Sydämmellinen kiitos kutsumuksesta. Jumala siunatkoon uutta koulua!

Alma & Carl Stenström.

Suomenn. Sydämellinen kiitos ystävällisestä kutsusta. Ju-

malan siunaus ja rauha uudelle koulullenne, opettajille ja oppilaille.

Louise Sahlberg.

Aistivialliskouluista olivat seuraavat henkilöt itse saapuneet tähän juhlaan:

Jyväskylän kuuromykk. koulun johtaja pastori E. J. K. Luoma, Kuopion kuuromykk. koulusta, herra J. G. Oksanen, neidit N. Helsingius, E. Strunck, A. Hellström, A. Nyström; Kuopion sokeainkoulusta neiti Aino Petander ja Kuopion vanhainsokeain työkodista neiti L. Vikman.

Juhlan loputtua kokoontuivat yllämainitut vieraat ynnä kouluneuvoston jäsenet Mikkelin kuuromykkäinkoulun opettajain saattamina koulun asumalaitokseen, jossa tarjottiin yksinkertainen illallinen. Tässä tilaisuudessa puhui neiti N. Helsingius sydämmellisin sanoin kuuromykkäin opettajain raskaasta työstä, sekä toivotti opettajistolle menestystä ja siunausta työssään uudessa koulussa.

☛ Huom.!!! ☚

Kun allekirjoittanut on nähnyt että kuuromykkäin on vaikea saada työpaikkoja ja olen avannut puuseppätehtaan, johon tulee yksinomaan kuuromykkiä työhön, pyydän että kuuromykkäin koulujen johtajat ja opettajat tilaavat kaikkia huonekaluja minun tehtaalta, valmistetaan myös koulujen pulpetteja ja verhoilijan työtä.

Kunniotuksella

J. O. Jacobson.

Rauhankatu 18, Turku.

Sisältö: Vihkimäpuhe. — Kuvauksia kuuromyk. kotielämästä. -- Kirjeitä kuuromykiltä, I, II. — Kuvia Amerikan kuuromyk. koulusta. — Pieniä tietoja. — Ilmoituksia.

Mikkelissä, O. B. Blomfeltin kirjapainossa 1902.